

Bratři a sestry!

Člověk nového tisíciletí, jenž si říká „postmoderní“, prožívá napětí mezi očekáváním a neočekáváním. V některých oblastech života už totiž není schopen očekávat vůbec nic. Proto se spokojuje s tím, co mu právě přináší náhoda, nebo se domnívá, že všechno, co dělá, závisí čistě na jeho vůli.

Jestliže se podíváme na život dnešního člověka globálně, vidíme, že oproti primitivnímu člověku neudělal příliš mnoho kroků kupředu. Stále se dotazuje na svůj osud hvězd, svá neštěstí svěřuje věštčům a aby získal novou energii a překonal hranice, jež ho omezují, obrací se k věštčům, utíká do umělých světů, které mu zprostředkovávají drogy apod. Aniž o tom ví, nese ve svém srdci očekávání spásy a zároveň se denně přesvědčuje o tom, že svým rozumem a silou spásu nikdy nezíská. Je možné, aby toto očekávání spásy zůstalo v člověku nenaplněno jako nikdy neutěšitelný nářek?

Advent nám byl dán jako milost: Advent jako první příchod Spasitele do Betléma, advent jako druhý příchod Spasitele a jeho pozvání – „...pojd'te vyvolení a ujměte se království...“ – na konci času. Očekávat znamená pro nás blížít se k setkání, být připravení, bdělí a pozorní. Takové očekávání můžeme prožívat jako radostnou touhu.

Otec Josef

Vánoční bohoslužby v našem kostele

24. 12. 2004 Štědrý den:

15.00 *První mše sv. vánoční pro děti*

22.00 *„Půlnoční“ mše sv.*

Zazpívá chrámový sbor a orchestr mši od J. J. Ryby

25. 12. 2004 Boží hod vánoční

7.30 mše sv. „Jitřní“

9.30 mše sv. „Ve dne“

Zazpívá chrámový sbor a orchestr mši od J. J. Ryby

18.30 mše sv. „Ve dne“

26. 12. 2004 Svátek Svaté rodiny

Bohoslužby v 7.30, 9.30 a 18.30.

31. 12. 2004

16.00 mše sv. na poděkování za uplynulý rok

1. 1. 2005 Slavnost Matky Boží Panny Marie

Bohoslužby v 7.30, 9.30 a 18.30.

Poutní místo Vranov

(Kostel Narození Panny Marie s paulánským klášteřem)

V okolí Brna se nachází nemálo mariánských poutních míst, z nichž bezesporu vyniká Vranov s kostelem Narození Panny Marie a znovuobnoveným klášteřem Nejmenších bratří svatého Františka z Pauly. Tento areál je unikátní nejen pro svůj význam duchovní, ale i z hlediska stavebního. Kostel a klášteř jsou postaveny v barokním slohu, který se v té době u nás začal teprve rozšiřovat a navíc v období třicetileté války, kdy mnoho duchovních staveb nevznikalo, spíše se bořilo a drancovalo.

K většině poutních míst se váže nějaká legenda a stejně tak je tomu i u Vranova. Tato pověst vypráví, že roku 1240 zabloudiv ve zdejších lesích moravský maršálek Vilém, a protože trpěl očním neduhem, nemohl najít cestu ke své družině. Když mu bylo nejhůř, prosil o pomoc Pannu Marii, která se mu skutečně

zjevila, zbavila ho oční choroby a ukázala mu cestu. Když zjevení skončilo, našel Vilém mezi stromy sošku Panny Marie, pro kterou dal z vděčnosti postavit dřevěný kostelík.

Vranov příslušel od roku 1305 k panství hradu Ronov pánů z Lichtenburka. Později patřil k Novému hradu, který vznikl v letech 1371–1411 a který vlastnili páni z Boskovic a na Černé Hoře. První zmínky o poutích konaných na Vranov jsou datovány do let 1361 a 1362. Další údaje jsou z roku 1478, ale později poutě ustaly, protože zde byli až do konce 16. století ustanovováni luterští faráři. Na Vranově byly od roku 1562 dva kostely – kostel sv. Barbory a mariánský kostelík. Kostel sv. Barbory stával uprostřed dnešního starého hřbitova. Sloužil jako farní a roku 1652 jeho loď pauláni prodloužili. Po roce 1784 byl kostel zbořen a na jeho místo byl rozšířen vranovský hřbitov, který byl zrušen až v roce 1975. Z kostela sv. Barbory byly v roce 1984 nalezeny kusy základového zdiva. Mariánský kostelík zřejmě stával na místě dnešního kostela Narození Panny Marie.

Po roce 1597, po smrti Jana Šembery, posledního pána z Boskovic a na Černé Hoře, přešlo novohradské panství, pod které Vranov patřil, na jeho dceru Kateřinu z Boskovic a na jejího manžela Maxmiliána z Liechtensteina (1578–1643). Ten byl mladším bratrem Karla z Liechtensteina (1569–1627), který patří k nejvýznamnějším příslušníkům rodu. Jako první získal knížecí titul, sloužil císařům Rudolfovi II., Matyášovi i Ferdinandu II. Byl vychován na bratrské škole v Ivančicích, později přestoupil ke katolictví. Po bitvě na Bílé hoře jej císař Ferdinand II. pověřil správou Čech, včetně vojenského obsazení, a zároveň potrestáním stavovského odboje. I když se nestal bezvýhradným podporovatelem hrdelních trestů, stejně však byly na přání Ferdinanda II. dne 21. 6. 1621 na Staroměstském náměstí vykonány. Později se stal českým místodržícím a získal španělský Řád zlatého rouna, nejvyšší vyznamenání katolického světa, udělované tamním králem.

Když paní Kateřina Černohorská z Boskovic pobývala v roce 1612 na Vranově, byla upozorněna na řadu zázračných uzdra-

vení, a proto se svým manželem požádali olomouckého biskupa Františka Dietrichsteina o prošetření těchto případů. Byly zkoumány dne 7. 12. 1617 farářem od sv. Jakuba v Brně a jezuitou P. Ferdinandem Kaplřem ze Sulevic.

Okolo roku 1620 se rozhodli manželé Kateřina a Maxmilián z Liechtensteina, že na místě staré mariánské svatyně postaví velký poutní chrám. Oba manželé byli velcí mariánští ctitelé a zároveň s chrámem chtěli vybudovat rodovou hrobku. Od začátku zřejmě počítali s tím, že s kostelem vybudují i klášter a celý areál předají francouzské větvi řádu Nejmenších bratří svatého Františka z Pauly. Jistě proto, že byla známa oddanost členů tohoto řádu kultu Panny Marie. Stavba kostela byla započata po roce 1620 a trvala do roku 1624. Se stavbou kláštera se začalo v roce 1634, kdy už byli na Vranově přítomni paulánští řeholníci i s provinciálem paulánského řádu v Čechách P. Antonínem Pillotem. Protože jedním z řeholních slibů paulánů je dodržování půstu od masa, byla zde vybudována hlemýžďárna a čtyři chovné rybníky. Stavba kláštera trvala do roku 1637. Původní hrobka rodu Liechtensteinů byla dokončena v průběhu roku 1622. Jako první v ní byl pochován již zmíněný Karel z Liechtensteina, starší bratr zakladatele chrámu, který zemřel v roce 1627.

V průběhu let 1642–1643, kdy se švédská vojska opakovaně přibližovala k Brnu, stával se pro celé vranovské okolí útočištěm nedaleký Nový hrad. Tak tomu bylo i v roce 1645, kdy Švédové podruhé obléhali Brno. Na Nový hrad bylo svezeno množství cenných knih a jiných drahocenností z Pozořic a Černé Hory. Ze Křtin se sem uchýlili premonstráti a z Vranova pauláni. Švédové se dověděli o zásobách a cennostech uschovaných na Novém hradě, a proto byl vyslán plukovník Kalenberg s 500 muži, aby se hradu zmocnil. Nový hrad byl dobře opevněn, vyzbrojen a měl silnou posádku, proto by jeho dobytí nebylo snadné. Švédové se tedy uchýlili ke lsti a podplatili jistého Vavřince Vokouna z Olomoučan. Ten jim ukázal tajnou stezku do hradu. Přepad se zdařil, došlo k drancování a osazenstvo hradu, včetně vranovských

paulánů, padlo do zajetí. Paulánů se ujal francouzský vyslanec a jako příslušníci spojenců Švédského království byli propuštěni. Vydrancovaný hrad byl zapálen. Legenda vypráví, že mnoho důležitých a vzácných knih se stalo obětí plamenů, ale jako zázrakem zůstala neporušena dřevěná soška Panny Marie a kříž, které zde chtěli pauláni ukrýt před Švédy. Soška i kříž byly nalezeny ve spálených troskách hradu a byly přeneseny s ještě větší úctou zpět do vranovského kostela.

Duchovní správu nemohli podle svých regulí pauláni vykonávat, proto patřili obyvatelé Vranova a Útěchova pod faru v Babicích. V roce 1679 byla duchovní správa přenesena na faru v Řečkovicích. Vranovský kostel svaté Barbory, stojící vedle nově zbudovaného poutního kostela, byl roku 1640 určen jako hřbitovní. Zde se ukládali před pohřebními obřady zemřelí Liechtensteinové. Kolem kostela zřídili pauláni obecní hřbitov. V roce 1690 byl tento kostel vyňat z pravomoci fary v Řečkovicích a předán paulánům.

V roce 1703 byl nedaleko poutního kostela vybudován knížecí chudobinec pro dvanáct chudých z pozoříckého a černoorského panství. Od roku 1726 se budova stala panskou hospodou a hospodský býval zároveň vranovským rychtářem. Toto stavení patří stále k siluetě Vranova.

Doba největšího rozkvětu paulánského kláštera nastala ve druhé třetině 18. století. Při úpravách chrámu i klášterních budov zde působilo mnoho význačných barokních umělců. Byl to však vrchol nejen hospodářský, ale i duchovní. Zdejší klášter byl považován za významné duchovní a vzdělávací centrum, čemuž dopomohla i štedrá podpora ze strany liechtensteinské vrchnosti. V posledních letech před zrušením kláštera zde byla založena škola pro děti z Vranova a okolních vesnic. V této době tu nakrátko působili také dva významní představitelé českého duchovního života – P. Václav Fortunát Durych – zakladatel slavistiky a orientalisty a jeho žák – P. František Faustin Procházka – propagátor panslavismu.

O zrušení konventu Josefem II. se pauláni dověděli dne 12. prosince 1784. Kostelík svaté Barbory byl zbořen, rovněž část kláštera. Původně klášterní chrám se stal farním a zachovaná část klášterní budovy se stala farním úřadem. Nově vzniklá duchovní správa měla ve svém obvodu obce Vranov, Šebrov, Útěchov a část Svaté Kateřiny, které původně patřily pod farnost řečkovickou.

Největší stavební úpravy po zrušení konventu proběhly na počátku 19. století. Tehdy byla vybudována nová rodová hrobka liechtensteinských knížat. Podle projektu Karla Engela z Vídně bylo prohloubeno celé podzemí kostela a střechu hrobky vytvořila část nádvoří před kostelem. Hrobka dostala samostatný empírový vstup. Byly provedeny náročné terénní úpravy, bylo odstraněno 140 schodů vedoucích ke chrámu z údolí od Lelekovic a odstraněn byl i mramorový barokní portál kostela se čtyřmi sloupy. Se stavbou hrobky bylo započato 14. 5. 1819 a dokončena byla 28. 8. 1821.

Po zániku kláštera se projevovala snaha zachovat alespoň to, co z něho zůstalo. Ke konci 19. století se o to snažil místní farář P. Antonín Weinlich. Ovšem po nástupu komunistické diktatury přišla doba další devastace budov a interiérů. Obrat nastal příchodem faráře P. Oldřicha Mifka v roce 1962. Přes nepřízeň doby se mu podařilo díky obětavosti věřících sehnat potřebné finance i manuální pomoc a postupně byly opraveny a restaurovány všechny objekty. Připravil tím půdu k novému rozkvětu tohoto místa, který definitivně nastal návratem paulánů na Vranov v roce 1992. Ti postupně rekonstruují původní klášter v Duchovní centrum, kde se pořádají různé akce duchovního, kulturního a vzdělávacího charakteru s možností ubytování. To vše hlavně díky dobrodincům z Itálie, ale i místním věřícím a poutníkům. A tak Vranov opět naplňuje své poslání – je místem pro ty, kteří cítí potřebu ztišit se a prohloubit svou víru.

Kostel Narození Panny Marie

Stavba kostela byla zahájena po roce 1620 a trvala do roku 1624. Kostel i klášterní budovy dali postavit manželé Kateřina z Boskovic a Maxmilián z Liechtensteina, kteří využili práva stavebníků kostela a vybudovali zde rovněž rodovou hrobku. Údajná nedochovaná farní kronika uvádí jako projektanta chrámu jezuitu P. Josefa Mariu, snad francouzského původu. Jako stavitel se traduje brněnský Ondřej Erna. Ten sice pracoval pro Liechtensteiny, v roce 1633 pro ně postavil letohrádek v Lednici, ale jeho účast při budování vranovského areálu, stejně tak jméno autora projektu, není prokázána. Je však pravděpodobné, že projekt kostela s klášterem vznikl mimo území tehdejší rakouské monarchie a je vytvořen ve stylu raného klasického baroka.

Jednolodní kostel je opatřen valenou klenbou a lunetovými (půlkruhovými) okny. Zúžený pravoúhle zakončený presbytář je od hlavní lodi oddělen naznačeným triumfálním obloukem. Na obou stranách presbytáře jsou oratoře, jedna pro patrony kostela z rodu Liechtensteinů, druhá pro paulánské řeholníky. Presbytář je ukončen dvěma vysokými pravoúhle zaklenutými okny.

Původní raně barokní portál kostela byl upraven v roce 1820 v souvislosti se stavbou nové rodové hrobky do jednoduché klasicistní podoby. Obě kostelní věže jsou od roku 1774, kdy byly zvýšeny, dvoupatrové a jsou zakončeny pozdně barokními měděnými makovicemi s kříži. Délka chrámové lodi je 26 m a šířka 15 m. Presbytář má délku 11,5 m a rozpětí triumfálního oblouku je 8,5 m. Ke kostelu vedlo z údolí od Lelekovic podle barokního zvyku schodiště se 140 schody, které bylo odstraněno při výstavbě nové rodové hrobky.

Na výzdobě interiéru kostela se podíleli vynikající umělci své doby. Bylo to nejen díky štedré finanční podpoře ze strany Liechtensteinů, ale také pro uměleckou vzdělanost a vkus paulánů, kteří si tyto umělce najímali. Nástrovní fresky, které znázorňují úctu k Panně Marii a zobrazují zázraky zakladatele paulánského řádu sv. Františka z Pauly, jsou reprezentativní ukázkou tvorby

vrcholného baroka a jejich autorem je brněnský malíř Jan Jiří Etgens (1693–1755). Hlavní oltář s mohutnými sloupy a sochami rodičů Panny Marie, sv. Jáchyma a sv. Anny, je dílem sochaře Gottfrieda Fritsche, který se narodil r. 1703 ve Slezsku a zemřel r. 1750 v Tovačově. Sochařská výzdoba je na vrcholu oltáře doplněna štukovou draperií, kterou drží andělé a na které je alianční znak Liechtensteinů a Dietrichsteinů. Po stranách oltáře jsou sochy klečících andělů. Oltářní obraz Nejsvětější Trojice namaloval rakouský malíř Paul Troger (1698–1762).

Na svatostánku stojí dřevěná milostná soška Panny Marie. Od roku 1735 do roku 1784 byla umístěna na bohatě zdobeném stříbrném trůnu. Ten kostelu darovala kněžna Edmunda Marie Terezie z Liechtensteina a byl zničen a přetaven na stříbro po zrušení kláštera Josefem II. Dřevěná soška Panny Marie vysoká 72 cm bývá ztotožňována s původní legendární soškou ze 13. století. Provedením odborné expertizy bylo potvrzeno, že se s největší pravděpodobností jedná o práci francouzského řezbáře z období po roce 1450. Tuto sošku sem zřejmě přinesli pauláni z Francie. K odstranění nějaké původní sochy došlo koncem 16. století, kdy zde působili protestantští kazatelé. V zadní straně hlavního oltáře je výklenek se zbytkem dubového kmene datovaného podle odborníků na konec 11. století. U kořenů tohoto dubu byla podle legendy nalezena původní soška Panny Marie.

Triumfální oblouk s nízkým zábradlím odděluje presbytář od hlavní lodi. Na levé (evangelijní) straně je umístěna kazatelna z let 1777–1779 s bohatou figurální výzdobou a štukovou draperií – dílo brněnského sochaře Ondřeje Schweigla (1735–1812). Po pravé straně je latinsky psaný epitaf vztahující se ke zde pochovaným Liechtensteinům. Překlad do češtiny zní: Zastav krok kdokoli procházíš a pomni, že kosti nejjasnějších knížat a vévodů z Liechtensteinu ne zde leží, ale pod ochranou veliké Divotvůrkyně tiše odpočívají, jimž věčné odpočinutí vypros. Tento epitaf z roku 1777 objednali a zaplatili pauláni, kteří jsou také autory textu.

Po obou stranách hlavní lodi jsou boční oltáře, vždy tři na každé straně, které mají shodné provedení a liší se jen výzdobou. Stojíme-li proti hlavnímu oltáři, pak na levé (evangelijní) straně, nejbližší ke kazatelně, je umístěn oltář s obrazem zakladatele paulánského řádu sv. Františka z Pauly. Jeho autorem je Jan Jiří Etgens, který je rovněž autorem nástropních fresek v hlavní lodi a v klášterním refektáři. Sochařskou výzdobu vytvořil autor hlavního oltáře Gottfried Fritsch a tyto sochy představují světce, kteří měli vztah k české církevní historii. Napravo je socha papeže sv. Klimenta, jehož ostatky přivezli na Moravu sv. Cyril a Metoděj, nalevo je socha biskupa řezenského sv. Wolfganga, který dal souhlas ke vzniku pražského biskupství v roce 973. Pod velkým oltářním obrazem je malý obraz sv. Nothburgy od neznámého autora z období po roce 1730. Nad druhým bočním oltářem na této straně je obraz sv. Františka Saleského, který namaloval významný rakouský barokní malíř Martin Johan Schmidt zvaný Kremerschmidt (1718–1801). Nad ním je menší obraz sv. Alexia od stejného autora. Těsně nad mensou se nachází malý obraz představující námluvy Panny Marie v bohatě zdobeném mosazném rámu. Autorem je Ignác Raab (1715–1787). Na tomto oltáři jsou umístěny sochy sv. Leopolda – patrona Rakouska a sv. Hedviky – patronky Slezska od Ondřeje Schweigla. Třetí oltář na evangelijní straně byl vysvěcen až po roce 1779. Autorem oltářního obrazu sv. Rodiny je významná osobnost pozdního baroka, Franz Anton Maulbertsch (1724–1796). Sochy sv. Jakuba staršího a sv. Jana Evangelisty vytvořil Ondřej Schweigl.

Na protější epištolní straně jsou další tři oltáře. Prvním směrem od barokní křtitelnice je oltář s obrazem sv. Františka Serafinského, jehož autorem je Franz Anton Maulbertsch. Nad mensou je malý obraz sv. Vendelína od neznámého autora, který tvoří protějšek k obrazu sv. Notburgy umístěným na protilehlém oltáři. Výzdobu dotvářejí další sochy od Ondřeje Schweigla – sv. Martin a sv. Honorata. Nad v pořadí druhým bočním oltářem na této straně je obraz sv. Jana Nepomuckého od Martina Johana Schmidta. I tento oltář zdobí Schweiglovy sochy tento-

krát znázorňující české světce – sv. Václava a sv. Ludmilu. Malý obraz nad oltářem je rovněž od Martina Johana Schmidta a představuje sv. Františka Xaverského umírajícího na ostrově Sancian. Posledním na této straně je oltář, jehož obraz nám ukazuje oblíbené barokní téma – Čtrnáct pomocníků. Jsou to svatí Blažej, Jiří, Erazim, Vít, Markéta, Kryštof, Pantaleon, Cyriak, Jiljí, Eustach, Diviš, Kateřina, Achác a Barbora. Autorem je Franz Anton Maulbertsch. Sochař Ondřej Schweigl vytvořil sochy i pro tento oltář a jedná se o sv. Štěpána a sv. Pankráce. Malý obraz sv. Tekly je rovněž dílem Maulbertschovým.

Z prostor mimo hlavní loď je nutno připomenout kapli, zasvěcenou sv. Kříži a sv. Rozálii. Nachází se nalevo od hlavního oltáře a namísto oltářního obrazu je zde umístěn dřevěný gotický kříž, který byl nalezen v troskách Nového hradu po švédském útoku. Byl datován do doby okolo roku 1420 a po roce 1645 byl opravován. Nad mensou je malý obraz sv. Rozálie od F. A. Maulbertsche. Sochy na oltáři znázorňují sv. Rocha a sv. Šebestiána. Nové okenní vitráže byly vytvořeny vynikajícím současným malířem Milivojem Husákem a ukazují znaky příznivců kostela včetně osobního znaku P. Oldřicha Mifka. V roce 1983 zde byla náhodně objevena nástěnná freska z konce 17. století napodobující oltář, pod kterým je naznačen vchod do hrobky s mříží, jež je zakryta závěsem. Uprostřed iluzivního oltáře je umístěn mariánský obraz z 18. století. Z interiéru kláštera je třeba představit zvláště starý klášterní refektář v přízemí původního nezbořeného křídla.

Jeho klenba s lunetami je vyzdobena nástropní freskou od Jana Jiřího Etgense, který je rovněž autorem fresek v hlavní lodi kostela. Je zde zobrazena původní legenda o vzniku poutního místa, založení kostela, stavitel, který ukazuje plány Maxmiliánu a Kateřině z Liechtensteina, paulánští řeholníci, z nebe na ně pohlíží sv. František z Pauly a v oblacích se vznáší zdejší uctívaná soška Panny Marie.

Fresky jsou datovány letopočtem 1737. Refektář je vybaven původním barokním nábytkem a v bohatě vyřezávaných skříních jsou uložena vzácná mešní roucha ze 17. až 19. století.

Zcela určitě je ve vranovském areálu ještě mnoho vzácných sochařských a malířských děl od významných autorů nebo anonymních tvůrců. Jsou zde rovněž mistrné ukázky uměleckých řemesel – truhlářů, řezbářů, zlatníků, cínařů či kovářů z doby minulé i ze současnosti. Ta současná díla reprezentuje například zvonkohra s mariánskými písněmi, umístěná na vnější straně kostela, dílo zvonářky Leticie Dytrychové. Byla zde instalována v rámci oslav 750. výročí úcty k Panně Marii Vranovské. Tehdy byl rovněž pořízen nový zvon namísto původního, zničeného za 2. světové války.

Všechna tato umělecká díla nezměrné hodnoty však mají za cíl pouze zvýraznit duchovní atmosféru tohoto místa, kterou každý, kdo přichází s pokorou, cítí.

Volně zpracováno podle článků Dr. A. B. Krále – Kostel Narození Panny Marie s paulánským klášterem a Jana Skutila – Stručná historie místa do konce 18. století, které byly otištěny ve sborníku Poutní místo Vranov, vydaném péčí nadace Poutník pro farní úřad Vranov u Brna. (Redakce – Miroslava Ludvíková, nedatováno)

Jaroslav Antl

Kde jsi, Šimone z Kyrény?

Usilovně hledáme současné „klony“ Šimona z Kyrény, mladé lidi, kteří by pomohli nést nelehký kříž mladým křesťanům a hledajícím s tělesným handicapem.

Jde o nenáročnou, ale důležitou službu, která by ti zabrala asi dvě hodiny týdně, vždy ve čtvrtek asi od 17.30 do 19.30 hod. Pokud získáme větší počet zájemců, je možné se i střídat. V Ústavu sociální péče pro tělesně postiženou mládež na Kociánce v Brně – Králově Poli se v uvedené době již řadu let schází křesťanské

společenství. V poslední době nám chybí ochotní věřící asistenti, kteří by pomohli dopravit zájemce o toto společenství z několika pavilonů ústavu do jedné místnosti, kteří by se stali kamarády a důvěrníky svých nových, méně pohyblivých přátel a případně by obohatili naše schůzky svou přítomností, duchovní zkušeností, hudebním nadáním a podobnými dary od Pána. Na schůzkách společenství se schází klienti přibližně ve věku od patnácti let výše (horní hranice není omezena).

Tuto službu nechceme zdarma, faktury za nás zaplatí náš nebeský Otec desetinásobně! A my se už teď za tebe modlíme!

Kontakt:

Zdeněk Winkler, tel. do práce: 543562136,

e-mail: z.winkler@centum.cz, případně schránka ARCHY u hlavního vchodu do našeho kostela.

Výlet pana Broučka

tentokrát do 13. a 14. století

To je snad omyl, ne? Román s tímto názvem přece Svatopluk Čech nikdy nenapsal! Ano, milí čtenáři, zcela správně. Co však slavný spisovatel nenapsal, to jsem prožil na vlastní kůži první listopadovou neděli. Spěchám z našeho kostela z dopolední mše svaté, když najednou v západní části Mojžírova náměstí za plotem proluky zahlédnu bagr. Aha, říkám si, tak už i tady bude stát nějaký prosklený panelák! Jedna z nejstarších historických částí Králova Pole nám nezadržitelně mizí před očima. A jak tak procházím kolem plotu, ve výkopu vidím několik pracovníků, kteří se malými motyčkami soustředěně hrabou v zemi. Opuštěný bagr a malé motyčky v ruce dělníků, opravdu podivný kontrast i pro české staveniště, nemyslíte? No, asi si budeme muset zvyknout ještě na ledacos, říkám si. Leda že by ... A nemýlil jsem se. Za chvíli už hovořím s Mgr. Antonínem Zůbkem, archeologem firmy Archaia Brno, který zde provádí záchranný archeologický výzkum.

Že nevíte, co je záchranný archeologický výzkum? To například na stavbě lžíce bagru odkryje něco historicky zajímavého. V našem případě sídliště ze 13. až 14. století. Nastává dost komplikovaná situace – pro stavebníky to obvykle znamená nepředpokládané zdržení, pro archeology nutnost pracovat o sobotách i nedělích bez ohledu na počasí, aby časová ztráta stavby byla minimální.

Procházím po dně vybagrovaného výkopu. Jen zkušené oko archeologa zachytí podezřelou změnu barvy zeminy. Tmavé vrstvy patří mladšímu zásypu, pod nimi je jasně žlutá hlína původního středověkého terénu. Archeologové postupně odkrývají toto rozhraní. Opatrně odebírají materiál zásypu, motyčkou rozbíjejí každou hroudu. Občas objeví třeba střep z nádoby a podle jeho materiálu, tvaru a ozdobného ornamentu určují stáří nálezu a upřesňují datování lokality. Zde je do země zahloubena řada stupňů. Žádné zdivo nebo kameny, pouze hlína. „To je schodiště do sklepa,“ vysvětluje pan Zúbek. „Dál se ale nedostaneme. Vedou tu inženýrské sítě a my nemáme potřebné povolení.“ Každá prohlubeň v terénu tu má svůj smysl. Větší prohlubeň může znamenat odpadní jámu, ve které jsou obvykle hojnější nálezy. Malé prohlubně tvořící pravidelnou síť jsou nepochybně zbytky po zakotvení svislých trámů nějaké nadzemní stavby. Pan Zúbek mě vede do vzdálenější části výkopu. Zde jsme už několik metrů pod dnešní úrovní terénu. Ve žluté hlíně dna výkopu vidím velmi pravidelný tmavý kruh o průměru snad dva metry. „Co zde vlastně bylo, to už se asi nedozvíme,“ říká archeolog, „odebrali jsme jen asi deset centimetrů tmavé výplně, hlouběji už nemůžeme, protože bychom se dostali pod úroveň základů budoucí stavby. Asi se v tomto případě nejedná o odpadní jámu, dno je příliš hluboko a ve výplni jsme nenašli jediný nález. Snad je to nějaká zásobárna potravin. Můžete se podívat ještě za kolegou, ten vede průzkum ve dvoře bývalého pivovaru naproti VUT.“

Návštěvu kolegy jsem si nechal na odpoledne. V severní části dvora obrovská hromada hlíny, pod ní rozměrná jáma a v ní ně-

kolik skupin pilných pracovníků. Jedni opatrně odstraňují tmavý zásyp, jiní nakládají hlínu do koleček, další pečlivě prohrábnou každou přihozenou lopatu materiálu, aby neuniklo nic zajímavého, opět jiní vyvážíjí kolečka na povrch. Do dna jámy je zatlučena pravidelná síť dřevěných kolíků, které usnadňují lokalizaci každého nálezů. Rozloha lokality na dvoře pivovaru je ještě větší, než v proluce na Mojmírově náměstí, charakter je podobný – jen řada nerovností, prohlubní a jam ve žluté hlíně, občas nějaký archeologický nález. Ale odborníkovi i tyto skromné informace řeknou mnohé o našich předchůdcích, kteří žili na území Králova Pole možná již 100 let před založením kláštera. Oni snad byli i pamětníky příchodu prvních mnichů, někteří z nich pravděpodobně pracovali na výstavbě kartouze. Dávné události, o kterých jsem před časem psal na pokračování na stránkách Krpoláčku, jako by se najednou staly naší současností. „Odkryli jsme hospodářské stavení ze stejného období, jako na Mojmírově náměstí,“ vysvětluje asistent archeologického výzkumu Petr Holub. „A za tou hromadou až k plotu Metodějovy ulice jsou zděné základy mladší stavby. Brzy bude proražen průjezd do Kollárovy ulice a hromada bude odvezena. Pak nás čeká průzkum v této části dvora,“ upřesňuje další postup prací.

Odcházíme spolu na staveniště na Mojmírově náměstí. Zde už je po týdnu práce archeologický výzkum téměř u konce. Pan Zůbek listuje svazkem poznámek a nákresů. Lokalita je ofotografována, je proměřen půdorys odkrytých objektů a pečlivě je teodolitem zaměřena výška každého stupínku.

Když jsem na Mojmírovo náměstí přišel koncem dalšího týdne, nebyla tu po archeologickém výzkumu ani památka. Pozůstatky obydlí našich předchůdců navždy nenávratně požrela nenasytná lžíce bagru. A nakonec jako drak z pohádky zmizel i bagr. A tak mě napadá spolu s básníkem, „co z nás (Slávů) zbude o sto roků?“

Zdeněk Winkler

Biblické postavy – Starý Zákon X

Izajáš

(Odkaz: 2Kr 19,20, 2Pa 26,32, Iz a ve 22 verších Nového zákona)

Izajáš byl judský prorok za vlády králů Achaze a Chizkijáše. Jeho spis tvoří nejdlejší knihu z celé bible. Izajáš měl dva syny, ti se jmenovali Šearjašúb, což znamená „jen zbytek se vrátí“, a Macher-šalal-chašbaz, což znamená „rychle za kořistí spěchá lupič“.

Chilkijáš

(Odkaz: 2Kr 22,23, 2Pa 34,35)

Jak mu nařídil král Jósijáš, ujal se Chilkijáš úplné renovace chrámu. Při jejich přípravách prováděl úklid a našel zapomenutou knihu Zákona.

Chulda

(Odkaz: 2Kr 22, 2Pa 34)

Chulda žila ve stejné době jako Jeremjáš. Když našel Chilkijáš v chrámu knihu Zákona, šel se s královskými úředníky poradit k Chuldě. Ta jim pověděla, že lid neuposlechl příkázání, a proto přijde pohroma. Ne však do té doby, než zemře Jósijáš, neboť ten byl Bohu věrný.

Jeremjáš

(Odkaz: 2Pa 35,36, Jr, Da 9, Mt 2,16,27)

Jeremjáš předpovídal osud na základě panování pěti judských králů a neustále lid nabádal, aby se obrátil k Bohu, nebo přijde zkáza. Jeho slova ale neměla velký úspěch – a už vůbec ne u samotných králů, kteří Jeremjáše považovali za zrádce, neboť hlásal, že Jeruzalém dobude babylonská armáda. Král Sidkijáš nechal Jeremjáše vhodit do tmavé bahnitě studny.

Nakonec krále jeden z jeho služebníků přesvědčil, aby Jeremjáše ušetřil. Jeremjáš zažil poslední dny Jeruzaléma a i on byl odveden do Egypta.

Abakuk

(Odkaz: Abk)

Za časů Jeremjášových žil také Abakuk. Velice ho trápilo, že Babyloňané dobyli Judeu. Věděl sice, že jeho lid je hříšný, ale současně si byl vědom toho, že Babyloňané jsou ještě horší. Ptal se Boha, jak může být spravedlivé využít Babyloňanů, aby ztrestali jeho vlastní lid. Bůh Abakukovi odpověděl, aby čekal a věřil, a ten si pak uvědomil, že nejlepší cestou je věřit v Boha.

Jóel

(Odkaz: Jl, Sk2)

Jóel začal věštít potom, co strašlivé hejno kobylek zničilo celou zemi. Nabádal lidi, aby se káli a věřili v Boží spásu. Vzkázal jim Boží slib, že jejich země opět vydá úrodu.

O svatodušních svátcích pronesl Petr Jóelovo proroctví o daru Ducha svatého.

Ezechiel

(Odkaz: Ez)

Ezechiel byl prorok a kněz. V mládí byl odveden do vyhnanství do Babylonu. Bůh k němu promluvil a ve snech mu ukázal, proč byl jeho milovaný chrám zničen, a že jednoho dne bude obnoven. Bůh také Ezechielovi poradil, aby netruchlil nad smrtí své ženy a aby se na tuto tragédii připravil stejně, jako ho Bůh připravil na pád Jeruzaléma.

V jednom ze svých vidění Bůh Ezechielovi pověděl, aby na hliněnou tabulku nakreslil Jeruzalém v obležení a zobrazil tak, co se tam děje. Ezechiel také viděl údolí suchých lidských kostí. Bůh mu řekl, aby jim dal ducha a nechal na ně vát vítr. Maso se spojilo s kostmi a ožilo. Toto vidění představovalo obnovu Jeruzaléma.

Jéšua

(Odkaz: Ezd 3,5,8, Neh 12, Ag 1,2, Za 3,6)

Asi po padesáti letech ve vyhnanství dovolil perský král Kýros židovským vůdcům, aby se vrátili do Jeruzaléma. Jéšua (známý také jako Jóšua) se vrátil jako jeden z velekněží a v troskách

chrámu začal opět uctívat Boha. Po několika letech mu byla svěřena oprava chrámu.

Zacharjáš

(Odkaz: Ezd 5,6, Za, Mt 23)

Zacharjáš a Ageus společně kázali v době, kdy se obnovoval jeruzalémský chrám. Zacharjáš povzbuzoval velekněze Jéšuu a královského dědice Zerubábelu, aby se nevzdávali a pokračovali v práci.

Malachiáš

(Odkaz: Mal)

Malachiášova proroctví jsou posledními, která jsou zahrnuta do Starého zákona. Malachiáš silně kritizoval Židy za jejich lhostejný postoj k Bohu. Také řekl, že na zemi Edóm jednou dopadne Boží soud a že v ní budou moci žít jen šakalové.

Saul

(Odkaz: 1S 9-11,13-29,31, 2S 1,2, 1Pa 10)

Když Izraelité začali být nespokojeni s vládou soudců a současně byli vystaveni novým útokům svých odvěkých nepřátel Pelištejců, začali se ohlížet po novém králi. Příběh o prvních izraelských králech vypráví knihy Samuelovy a První královská.

Saul byl prvním králem Izraele. Byl vysoký a silný a své králování řídil za pomoci svého rádce Samuela velmi dobře. Když amónská armáda napadla Jábeš v Gileádu, celý Izrael odpověděl na Saulovu výzvu k boji. Ale pak Saul udělal chybu. Dal málem popravít svého syna Jónatana a nechoval se podle Božích přikázání. Pak začal žárlit na Davida a pokusil se ho zavraždit.

Saul a Jónatan zemřeli v bitvě proti Pelištejcům.

Jónatan

(Odkaz: 1S 13,14,18-20,23,31, 2S 1)

Saulův nejstarší syn Jónatan byl udatný válečník, který měl nastoupit po svém otci na královský trůn. Saul byl ale přesvědčen, že Bůh učiní králem jeho přítele Davida. Když se Saul pokusil Davida zabít, Jónatan vymyslel způsob, jak Davida před hrozícím nebezpečím varovat. Vystřelil zápalné šípy do místa, kde se

David skrýval. Když Jónatan zemřel, David řekl: „Padl ohromný bohatýr.“

Íš-bóšet

(Odkaz: 2S 2-4)

Íš-bóšet se stal králem po svém otci Saulovi. Nedokázal ale udržet zemi sjednocenou, protože se judský kmen rozhodl následovat Davida. Íš-bóšet byl proto závislý na Abnérovi, který byl velitelem Saulovy armády a který jeho moc upevňoval, ale zanedlouho se i Abnér rozhodl postavit za Davida.

Abnér

(Odkaz: 1S 14,17,20,26, 2S 2-4, 2Kr 2)

Abnér byl Saulův bratranec a velitel jeho armády. Zvítězil v mnoha bitvách a po Saulově smrti dosadil na trůn Íš-bóšeta. Toho pak chránil před Davidovými stoupenci. Zavraždil Asáela, bratra velitele Davidovy armády.

Mefíbóšet

(Odkaz: 2S 4,9,16,19,21)

Mefíbóšet, Jónatanův syn, si v dětství zchromil nohu. Přestože zmrzačení lidé se v té době před společností skrývali, David přivedl Mefíbóšeta do Jeruzaléma a přijal ho za svého syna.

Čarodějnice éndórská

(Odkaz: 1S 28)

Přestože Bůh čarodějnictví zakazoval, mnozí Izraelité je stále potají praktikovali. Když Saul čelil pelištejské armádě, byl zděšen, protože si myslel, že ho Bůh opustil. Šel proto za čarodějnici z Éndóru a ta vyvolala Samuelova ducha. Duch Saulovi pověděl, že Bůh dal království Davidovi a že on a jeho tři synové v nejbližší bitvě zemřou.

David

(Odkaz: 1S 16 a dále a v 893 verších v celé bibli)

David byl tak výjimečný, že nikdo jiný v bibli nemá stejné jméno. Když byl David ještě mladý pastýř, Bůh poslal Samuela, aby Davida pomazal jako budoucího krále. David se proslavil tím, že

přemohl obrovitého válečníka Goliáše. Saul na Davida žárlil a pokusil se ho zabít, ale Bůh ho ochránil a David se stal nejvýznamnějším králem Izraele. Proroci si o něm dokonce mysleli, že je poslem Mesiáše.

Jišaj

(Odkaz: Rt 4, 1S 16,17,20,22, 1Pa 2, Iz 11, Mt 1, Ř 15)

Jišaj byl Davidův otec – měl osm synů a David z nich byl nejmladší. Měl ještě dvě dcery. Když žil Jišaj v Betlémě, navštívil ho Samuel, aby pomazal jednoho z jeho synů na krále. Jišaj se podíval nad tím, že si Bůh vyvolil právě Davida.

Goliáš

(Odkaz: 1S 17)

Goliáš byl statný muž – měřil asi tři metry. Pocházel z kmene obrů Refajmů. Tyto kmeny žily v Kenaanu dříve, než tam přišel Izrael. Izraelští zvědové říkali, že vedle těchto lidí vypadají jako kobyly. Goliáš bojoval v plné zbroji a měl velké kopí. Vyzval Saulovu armádu k jediné bitvě, ale nikdo kromě Davida se mu nepostavil.

David používal svůj prak, aby chránil Jišajovy ovce před divokou zvěří. Když se postavil obru Goliášovi, byl už značně zkušeným střelcem. David usekl Goliášovi hlavu jeho vlastním obrovským mečem a pak ji přinesl Saulovi na znamení vítězství. Davidovo vítězství bylo důkazem, že Bůh může Izrael ochránit před nepřítelem.

Míkal

(Odkaz: 1S 14,18,19,25, 2S 3,6)

Král Saul slíbil svou dceru Míkal tomu, kdo dokáže zabít Goliáše. To Míkal potěšilo, protože se do Davida zamilovala. Když se později dozvěděla, že Saulovi vojáci chtějí Davida zabít, pomohla mu uprchnout oknem.

Abígajil

(Odkaz: 1S 25,30, 2S 2,3)

Abígajil se vdala za Davida v době, kdy byl na útěku před Saulem. Její první manžel Nabal Davida urazil. David proto chtěl na Nabalovy muže zaútočit, ale Abígajil mu to rozmluvila.

Mgr. Ing. René Herman

Ministranti V

Liturgický rok

Doba adventní je obdobím očekávání příchodu Pána Ježíše. Trvá necelé čtyři týdny (čtyři neděle adventní), končí 24. prosince.

Doba vánoční je oslavou narození Ježíše Krista. Začíná na Hod Boží vánoční (25. prosince) a končí nedělí po svátku Zjevení Páně (Tří králů) – svátkem Křtu Páně.

Liturgické mezidobí (první část) zahrnuje několik týdnů mezi vánoční a postní dobou.

Doba postní začíná Popeleční středou. Po dobu šesti nedělí nás církve vybízí k pokání a k obrácení, abychom se dobře připravili na oslavu velikonočního tajemství. Vrcholí velikonočním triduem (Zelený čtvrtek, Velký pátek, Bílá sobota), které přechází ve slavnost Ježíšova vzkříšení.

Doba velikonoční vyjadřuje radost z Ježíšova zmrtvýchvstání. Během sedmi týdnů si připomínáme události po Kristově vzkříšení, zvláště Ježíšovo nanebevstoupení. Toto období je zakončeno slavností Soslání Ducha svatého.

Liturgické mezidobí (druhá část) vyplňuje zbývající čas liturgického roku. Končí slavností Krista Krále, po níž následuje opět doba adventní.

Přírodní symboly

Chléb a víno jsou obětními dary ve mši svaté. Jsou plodem lidské práce (obětavosti) a zároveň jsou darem Božím. Proto se hodí jako obětní dar při mši svaté, která je obětí Kristovou a darem Božím. Dále jsou chléb a víno potraviny, na oltáři se stanou posilou pro duši při svatém přijímání.

Světlo svíce připomíná Krista, světlo světa, dále bdělost (služebníci bdí – Lk 12,35) a očekávání příchodu Páně (podobnoství o pannách – Mt 25,1-13).

Kadidlo je vonná pryskyřice z kůry nevelkého stromu *Boswellia sacra*, rostoucího v Arábii a v Somálsku. Už v židovských obřadech bylo kadidlo symbolem modlitby (jeho dým stoupající k nebi). Okuřování znamená, že osoby i věci jsou určeny pro službu Bohu (kněz, lid, obětní dary).

Voda je posvěcena, aby symbolizovala očištění od hříchů.

Olivový olej je symbolem hojnosti, proto se od začátku křesťanství užívá jako symbol milosti a Ducha svatého. Olej se užívá při udělování svátostí (křest, biřmování, svátost pomazání nemocných).

Sůl chrání pokrmy před zkázou a dodává jim chuť, je tedy symbolem ochrany před hříchem a pravé moudrosti (Ježíš řekl: ?Vy jste sůl země...?). Přidává se do svěcené vody.

Popel připomíná, že naše těla jednou pomínou tak, jako pomínula krása ratolestí (kočiček), které byly spáleny a zůstal z nich jen popel (Popeleční středa).

Hlas zvonku ohlašuje začátek mše svaté, při pozdvihování může znamenat i poctu přítomnému Kristu na oltáři.

Klapačky se užívají místo zvonků na Zelený čtvrtek a Velký pátek. Je to znamení smutku nad Ježíšovým utrpením a smrtí.

Na Bílou sobotu večer už zase znějí zvony – máme radost z Kristova vzkříšení.

Mgr. Ing. René Herman

Hosana 3

Nakladatelství Portál připravuje po úspěšných titulech Hosana 1 a Hosana 2 zpěvník křesťanských písniček Hosana 3, tentokrát orientovaný na děti, dětské scholy, dětské sborečky (věkově cca od 6 do 10 let), ve kterém bychom rádi uvedli mnohé z těch písní, které se hrají v různých společenstvích Čech a Moravy, katolických i evangelických. Záměrem nakladatelství je shrnout nejnovější tvorbu křesťanských společenství zaměřenou na děti a dospívající a dát tak k dispozici reprezentativní výběr písní pro nejmenší. Prosíme proto o spolupráci všechny, kdo rádi zpívají a případně skládají písničky.

Abychom jakoukoli písničku mohli zveřejnit, musíme znát jméno autora textu i autora hudby, a pokud možno i kontakt na něj. Neposílejte nám však ty, které už jsou uvedeny ve zpěvnících: Hosana 1 a Hosana 2 (Portál). Notový záznam písničky s celým textem a kytarovými značkami, nám laskavě pošlete buď poštou na papíru na adresu nakladatelství (Portál, Klapkova 2, 18200 Praha 8), nebo elektronicky na adresu jancarik@portal.cz. Pokud byste měli zájem o bližší informace, napište nám. Na vaše nové a krásné písničky se těšíme co nejdříve, pošlete nám je nejpozději do konce ledna roku 2005.

P. Zdeněk Jančařík SDB, šéfredaktor nakladatelství Portál

Advent v brněnské katedrále

8. 12. 17.20 Slavnost Neposkvrněného Početí Panny Marie

Průvod se světly z Denisových sadů a Pontifikální mše svatá

11. 12. 17.00 II. *Adventní koncert duchovní hudby*
varhany Petr Kolař, alt Kateřina Zezulová
Vstupné dobrovolné

18. 12. 17.00 III. *Adventní koncert duchovní hudby*
Zdislava Makariusová, Kristýna Taflířová, Barbara Chroboková
a Veronika Skácelová – varhany
Vstupné dobrovolné

21. 12. 9.00 *Mše svatá s předáním Betlémského světla*

7., 14. a 21. 12 se konají *Adventní folkové koncerty v kryptě katedrály*
začátek koncertů je v 19.00

Předprodej vstupenek:

KIC Běhounská 16, Kudrna a Donum Petrov 9

Vánoce v brněnské katedrále

24. 12. Bohoslužby 16.00, 24.00

16.00 *Mše svatá pro rodiče s dětmi*

Výběr českých a světových koled zpívá Petrováček,
řídí D. Kolařová

24.00 *Pontifikální mše svatá (půlnoční)*

Tradiční koledy české a světové

Dómský smíšený sbor a žesťový orchestr řídí Petr Kolař

25. 12. Bohoslužby 7.30, 9.00, 10.30

10.30 *Pontifikální mše svatá*

Robert Führer: Missa pastoralis in A-D

Dómský smíšený sbor a orchestr, varhany David Postránecký,
řídí Petr Kolař

9.30 *Vánoční koncert Kantilény*

Vstupenky v prodeji v obvyklých předprodejích

19.30 *Vánoční koncert*

Jan Jakub Ryba: Česká mše vánoční „Hej mistře“
Dómský smíšený sbor, Brněnský filharm. sbor a orchestr,
sólisté, řídí Petr Kolař

Předprodej vstupenek:

KIC Běhounská 17, DONUM Petrov 9, Dvořákova 11

26. 12. Bohoslužby 7.30, 9.00, 10.30

10.30 *Latinská mše svatá*

Ordinarium a proprium ze Svátku Svaté Rodiny zpívá
Svatomichalská Gregoriánská schola, řídí Josef Gerbrich

16.00 *Vánoční koncert VUS Ondráš*

Vstupenky v prodeji v obvyklých předprodejích

31. 12. Bohoslužby 7.30, 16.00

16.00 *Pontifikální mše svatá na závěr občanského roku*

1. 1. Bohoslužby 7.30, 9.00, 10.30

10.30 *Pontifikální mše svatá*

Robert Führer: Missa pastoralis in A-D
Dómský smíšený sbor a orchestr, varhany David Postránecký,
řídí Petr Kolař

17.00 *Novoroční koncert*

Tenor Richard Samek, trubka Miroslav Holub,
varhany Petr Kolař

Předprodej vstupenek:

KIC Běhounská 17, DONUM Petrov 9, Dvořákova 11

3. 1. 16.00 PONTIFIKÁLNÍ MŠE SVATÁ

s požehnáním tříkrálovým koledníkům

9. 1. Bohoslužby 7.30, 9.00, 10.30

9.00 Mše svatá pro rodiny s dětmi

Účinkuje dětský sbor „Vraník“, varhany Petr Kolař,
řídí Jarmila Richterová

Během vánočních svátků jsou přístupny věže a krypta katedrály. V katedrále je vystaven dómský „Betlém“.

Zakončení diecézního kanonizačního procesu Matky Vojtěchy Hasmandové

Dnes dopoledne byl na brněnském biskupství zakončen diecézní informační proces o životě, ctnostech a pověsti svatosti Služebnice Boží Matky Marie Vojtěchy Hasmandové.

Brno: Za přítomnosti brněnského biskupa Vojtěcha Cikrleho, členů církevního soudu, sestry Bohumily Kubačákové, generální představené sester boromejek a dalších členek kongregace byl na Petrově ukončen diecézní informační proces kanonizace Matky Vojtěchy Hasmandové.

Od listopadu 1996, kdy byl proces zahájen, byly vyslechnuty desítky očitých svědků, prostudovány materiály z dlouholetého věznění i písemnosti Matky Vojtěchy za 18 let jejího působení jako generální představené Kongregace boromejek. Během osmi let intenzivní práce soudu byla celá dokumentace současně překládána do italštiny.

Kompletní procesní materiál bude v nejbližších dnech předán Kongregaci pro kauzy svatých ve Vatikánu, kde bude pokračovat druhá fáze procesu. V ní bude třeba podtrhnout kladné vlastnosti této kandidátky svatosti, jimiž byla a je vzorem lidem současné doby. Postulátorem této kauzy v Římě byl jmenován Mons. ThDr. Josef Laštovica.

O životě Matky Vojtěchy si můžete přečíst na internetových stránkách www.boromejky.cz. Byly vytištěny i obrázky Matky

Vojtěchy s přímluvnou modlitbou za uzdravení. Případná sdělení o vyslyšených modlitbách nebo žádost o zaslání letáčků či jiných knížek o Matce Vojtěše můžete adresovat na mail: postulacemv@boromejky.cz nebo dopisem na adresu: Postulace Matky Vojtěchy, Šporkova 12, 118 00 Praha 1, Česká Republika.

Zdravotník – křesťan v dnešní nemocnici II

Biskupství brněnské – Pastorační středisko pro brněnskou diecézi, Církevní střední zdravotní škola Brno, Nemocnice Milosrdných bratří Brno a Konvent sester Alžbětinek Brno pořádají konferenci na téma *Zdravotník – křesťan v dnešní nemocnici II* v sobotu 22. 1. 2005 v konventu Milosrdných bratří v Brně v sále Josefa Dobrovského (Vídeňská 7).

Program:

8.00 *mše svatá*

9.30 *první blok přednášek: Tvář pacienta*

Prof. PhDr. J. Křivohlavý, CSc.: Pacient hledá zdraví

MUDr. M. Kašparů: Osobnost pacienta

PhDr. J. Zeman, CSc.: Léčebný proces z pohledu pacienta

MUDr. Mgr. M. Opatrná: Výhody terapeutického týmu

Mgr. H. Komínková: Zdravotník a duchovní potřeby pacienta

diskuse

občerstvení

13.30 *druhý blok přednášek: Tvář zdravotníka*

Prof. J. Sokol, Ph.D. CSc.: Je můj život jen můj?

PhDr. P. Goldmann: Šest hlavních bolestí křesťanského zdravotníka z pohledu psychologa

diskuse

Konference končí mezi 15.00 a 16.00.

Vstupné dobrovolné.

Příhlášky se jménem, adresou, pracovištěm a funkcí zašlete do konce roku 2004 na adresu Konvent sester Alžbětinek, Kamenná 36, Brno, 63900 nebo e-mail krestan.konference@seznam.cz. Zváni jsou všichni bez rozdílu vyznání.

... a na závěr pár citátů k zamyšlení

Rozhodla jsem se přispět také svou „troškou do mlýna“. Tím bych chtěla vyzvat i ostatní: pište, pište, pište! I malý čin je víc, než pouhé řeči.

Vyhledala jsem pár citátů, které se pokusím trochu rozebrat. Snad vám to něco přinese, nebo vás alespoň přinutí k malému zastavení a zamyšlení :-).

„Usilovně miluj ty, kdo ti činí protivenství a nemají tě rádi, jelikož tak se rodí láska v srdci toho, kde dosud není“.

„Není na světě člověk ten, který by se zavděčil lidem všem“, říká přísloví. Ano, to je pravda. Může se stát, že se objeví člověk, který nám je přinejmenším nesympatický. K tomu může vést tisíce cest, lidé si vždy dokážou najít důvody. Například špatné vlastnosti konkrétní osoby, nebo také to, že toho člověka pořádně a doopravdy neznáme a hodnotíme pouze podle „prvního dojmu“. Každý má své slabé, ale i silné stránky – a na to často zapomínáme. Samozřejmě je správné upozornit na to, co bychom mohli na sobě změnit k lepšímu, to je téměř povinností. Opravdoví přátelé vidí tvé chyby a upozorní tě na ně, falešní přátelé vidí tvé chyby a upozorní na ně ostatní.

V této době se spíše lidé nenávidí pro své zápory, místo aby se milovali pro své klady. A proto bychom se měli snažit hledat na druhých to dobré, které je pevně zakořeněné v každém z nás, ale v každém jinak.

Tento citát také vybízí k tomu, abychom ty, kteří nás odsuzují, ubližují nám, nemají nás rádi, abychom je milovali a modlili se za ně. Protože právě oni lásku nemají a potřebují ji nejvíc ...

„Miluj svého bližního jako sám sebe !!!“

„Většina lidí se domnívá, že láska znamená být milován. Avšak pravda je opakem – láska znamená milovat“.

*Miluj Ježíše ukřižovaného v sobě,
v nespočetných podobách tvých bolestí,
ale miluj ho především kolem sebe,
v bratřích, ve všech bratřích.*

*Jestli si mezi nimi můžeš vybrat,
pak ho miluj v těch nejhříšnějších,
v těch nejubožejších,
v těch nejodpudivějších,
v těch nejopuštěnějších.*

K tomu není co dodat ...

*„Nauč se smát se slzami v očích,
pomalu jít, když pospícháš.*

*Nauč se pohladit se za'atou pěstí,
jedině tak poznáš paprsek slunce
a jak krásný je život.“*

Tento citát je krásný. Říká nám, že je někdy dobré se ovládnout, vlastně to zlé „proměnit“ v dobré.

Ovládat se je opravdové umění. Ale tato zdánlivě obyčejná vlastnost je velmi cenná a důležitá, život nám v mnohém ulehčí, mnohokrát pomůže.

Když nás někdo naštvě a my se po právu zlobíme, máme chuť začít křičet, nadávat, bouchat pěstmi a házet předměty (válečkem na nudle ...) A nevědomky tím třeba někomu ublížíme nebo něco zničíme. Hlavně si tím ale ničíme nervy a situaci zbytečně dramatizujeme. A tak je mnohem lepší svůj vztek *ovládnout*, napočítat aspoň do deseti, zhluboka se nadechnout a *odpustit*. Naplní nás to pokojem. A druzí si nás v tomto i začnou vážit. Ne nadarmo se říká: „Moudřejší ustoupí“.

A kdo po tobě kamenem, ty po něm chlebem!!!

Monika Bauchnerová :-)

Josef Egyptský

„Děti, kdo ví, jakého hříchu se dopustili Josefovi bratři, když jej prodali?“ ptá se pan farář v náboženství. „Neměli oprávnění pro obchodní činnost?“

Zrcadlo

Dva chlapci rozbili velké zrcadlo. Jeden z nich říká: „Ze sedmi let neštěstí, která mě čekají, se nejvíc bojím nejbližší půlhodiny?“

Zpoždění

„Tati, hádej, který vlak má největší zpoždění?“

„To opravdu nevím, synku.“

„Přece ten, co jsi mi slíbil loni na Vánoce!“

Kdo je to pokrytec?

Autor knihy o vědeckém ateismu, který se modlí, aby se dobře prodávala.

Doktor v nebi

„Může Pán Bůh onemocnět,“ ptá se Pepíček tatínka. „Proč?“ „V novinách píšou, že Pán Bůh si k sobě povolal MUDr. Kováře.“

Ztišme se.

*A možná tak jako mudrci zahlédneme hvězdu,
která změní náš život.*

Vojtěch Cíkrle

biskup brněnský

Brno, Vánoce 2004